

OSTNÍK

Časopis Klubu kaktusářů v Ostravě

Číslo 429.
Ročník 43.
Duben 2014

Aloe ankoberensis Gilbert & Sebsebe

Z naší činnosti

Na schůzku dne 3. 3. 2014 mezi nás zavítal milý host Ing. Michal Rec, předseda z KK Olomouc. Připravil pro nás nádherné obrázky kvetoucích kaktusů ze své sbírky. Bylo to příjemné zpestření většinou kvetoucích kaktusů, po únavných cestopisných přednáškách s minimálním počtem kvetoucích rostlin. Netvrdím, že cestopisné přednášky jsou špatné, spíše naopak, ale čeho je moc, toho je moc. Navíc pěstitel by chtěl vidět kaktusky i s květy a právě přednáška Michala Rece vše napravila. Navíc vše doplnil svými pěstitelskými postřehy a návody jak pěstovat jednotlivé skupiny rostlin. V úvodu přednášky představil Michal svoji sbírku s novými, velkými skleníky, které si postavil v místě bydliště ve Štenberku. Viděli jsme například zástupce rodů *Mammillaria*, *Turbinicarpus*, *Ariocarpus*, *Pediocactus*, *Sclerocactus*, *Echinocereus*, *Stenocactus*, *Astrophytum*, *Thelocactus* a další mexické rarity. Náš přednášející je víceméně specialista na pěstování těchto kaktusů, ale nezapomněl ukázat ani zástupce rostoucí v Jižní Americe. Nechyběly tradiční rody jako *Gymnocalycium*, *Lobivia*, *Matucana*, *Oroya*, *Sulcorebutia*, ale zvláště zajímavé byly druhy kvetoucích *Uebelmannia*. Na závěr přednášky jsme viděli nádherné záběry jeho velké skalky, kde rostou kromě kaktusů a sukulentů, také pěkné skalničky, prostě paráda. Děkujeme Michalovi Recovi, našemu přednášejícímu za skvělý zážitek a budeme se někdy těšit na další povídání.

Obrázky našich členů

***Aloe ankoberensis* Gilbert & Sebsebe**

Na titulní straně je obrázek Romana Štarhy, k jeho článku ze strany 53 o tomto druhu aloe.

Foto z přednášky Ing. Michala Rece

Na zadní straně je šest obrázků z přednášky, kterou nám přednesl Ing. Michal Rec, který svolil otisknout jako reklamu jeho sbírky několik obrázků v našem Ostníku, navíc vše doplnil krátkým komentářem, děkujeme.

***Thelocactus conothelos* (Regel & Klein) F. M. Knuth – Zaragosa, Siberia**

Rostliny původem z Rakouska. Pěstování je stejné jako u klasických conothelosů, ale květů bývá daleko méně. Barva květů je zářivě oranžová.

***Echinocereus triglochidiatus* Engelm.**

Rostlina, která je pozůstatkem mých prvních výsevů echinocereusů. Semena jsem dostal darem, ale už nevím odkud. Rostlinu mám jen jednu jako památku. Má zajímavé ploché trny a rostlina je i po těch 20 letech docela malá.

***Ferocactus potsii* (Salm-Dyck) Backeb.**

Tato rostlina je putovní rostlinou olomouckého klubu. Během cca 25 let vyměnila několik majitelů, až před šesti letech skončila u mě ještě s jedním exemplářem. Dostal jsem je s tím, že v té volné kultuře možná pokvetou. Rostlina na snímku rozkvetla hned v prvním roce jedním květem. Od té doby kvete pravidelně a každý rok jeden květ přidá. Druhá rostlina, která je velmi pěkná a větší, zatím ani nebrnkla.

***Mamillopsis senilis* (Lodd. ex Salm-Dyck) F. A. C. Weber**

Rostlina o které jsem vždy snil, ale nikdy jsem nedocílil, aby mi kvetla. Až jsem jednou na návštěvě u Ing. Pešata dvě rostliny zakoupil a tyto dvě rostliny pravidelně kvetou a dávají semena.

***Astrophytum asterias* hybrid „lososový květ“**

Rostlina je ze semen původem od pana Drápely. Nevím jestli barva je zrovna lososová, ale květ je zajímavě vybarven. Červenokvěté kultivary asteriasů jsou známé tím, že barvu občas mění, ale u těchto je barva stálá.

***Uebelmannia pectinifera* Buining**

Pravokořenná rostlina. Tyto rostliny jsem měl kdysi jen roubované, ale dnes převažují pravokořenné, které rostou dobře a pravidelně kvetou. Oproti roubovaným mají tu výhodu, že snáší i nízké teploty bez jakéhokoliv poškození. Tyto jsou zimovány při cca 10 - 12 °C.

Z literatury

Kakteen und andere Sukkulente č. 4 / 2011

Titulní snímek je velmi neobvyklý - na prvý pohled připomíná nějaký hřib. Vysvětlení přináší nápis: semenáček ***Pediocactus simpsonii***. Technicky dokonale makro snímek klíčícího semene s jemným kořenovým vlášením a s hlavičkou pouzdra osemení zařadil redaktor jako symbol jarního probouzení životní síly.

Pohoří And na severu Čile je známé řadou lokalit se sopečnou aktivitou. Autor navštívil oblast Antofagasta s kráterem sopky El Tatio ve výšce 4280 m. Pod kuzelem sopky je rozsáhlé pásmo s asi 150 vulkanicky činnými místy, z nichž více jak 80 lze označit za skutečné gejzíry. Teplota vody v nich je okolo 86 °C. Velmi působivé jsou velké, polokulovité polštáře zde rostoucího ***Tephrocactus ignescens*** (= planoucí, ohňový), poseté poměrně velkými květy červené či žluté barvy. Daří se mu ač noční teploty klesají na -10 °C, ale v hloubce 15 cm má půda teplotu +40 °C. Zdá se, že pěstitel „tefráků“ by jim měl zajistit „teplé papuče“. (8 snímků).

I ve Švýcarsku volně rostou kaktusy! Na úbočí skal tyčících se nad historickým Sionem, hlavním městem kantonu Wallis, se najdou křoviska opuncí, které zde bohatě kvetou a plodí. Na 13 snímcích autor dokumentuje kvetoucí ***Opuntia (Cylindropuntia) imbricata***, ***Opuntia compressa***, ***Op. rafinesquei*** a ***Op. scheeri***. Jejich přítomnost umožnila poloha kantonu, který je ze tří stran obklopen vysokými horami, převyšujícími údolí Rhôny o 3000 - 4000 metrů. Je to ochrana před studeným severákem i příchodem deště od západu. Navíc jižní strana Alp zachytí většinu dešťových mraků, takže údolí kantonu Wallis s méně než 600 mm srážek ročně je nejsušší oblastí Švýcarska.

Sukulenty z rodu *Hoodia* mívají asi půlmetrové stonky, proto hledanější jsou drobnější druhy. K nim patří ***Hoodia juttae*** a ***Hoodia flava***. Prvá pochází z Namíbie, kde její husté polštáře lze najít v pohoří Karas. Poměrně velké (Ø 4 - 5 cm), hnědočervené květy zůstávají rozevřené i za velkých veder 5 - 20 dnů, slabě voní (někomu páchnou). Objevují se od konce května do konce srpna. *H. flava* má menší květy žluté barvy, roubovaná na *Ceropegia woodii* dorůstá výšky až 40 cm. Zatím co u pravokořených rostlin vyrůstají odnože u báze, roubované mívají odnože výše na těle a často vyžadují připevnění k opoře. Všechny hoodie nesnáší trvalejší mokro, ani silnější závlivku vyjma léta, kdy kvetou. Lepší je menší květináč s propustným, lehce kyselým substrátem. Zimovat při teplotách kolem 14 °C (4 snímky).

Gymnocalycium monvillei bylo popsáno r. 1838 a pojmenováno podle lovce kaktusů barona Hippolyta de Monville. Má kulaté, zpravidla neodnožující tělo o Ø až 20 cm se zelenou pokožkou (někdy s tmavšími tečkami). Žebra (8 - 22) jsou výrazně hrbolatá, oválné areoly nesou bělavou plst. Barva až 6 cm dlouhých trnů je žlutá až bílá, většinou mají tmavou až černou patu. Krajiní (5 - 13) přiléhají k tělu, část z nich je hřebenovitě postavená, střední trn (0 - 4) odstává. Krátce trychtýřovitý květ o Ø 4 - 9 cm, má vnitřní okvětní plátky čistě bílé až narůžovělé, na zevní ploše s růžovým proužkem. Prašnickové váčky nažloutlé, blizna běložlutá. Roste v argentinských provinciích Cordoba a San Luis na kamenitých půdách, porostlých trávou a křovinami. Vyžaduje propustný substrát, převážně minerální, s malou příměsí hlíny a humusu. V létě má být závlivka vydatnější, ale bez delšího přemokření, snese přihnojení. Vzdušné stanoviště podporuje vytrnění. V zimě sucho, světlo a bez mrazu. Vzhledem k rozlehlé oblasti a proměnlivé výšce nalezišť je vzhled značně proměnlivý, což vedlo k popisu různých forem, variet, poddruhů i druhů. Dodnes se

užívá název *Gymnocalycium multiflorum*, zejména starší rostliny mívají současně několik květů (2 snímky).

Gymnocalycium achirasense (podle města Achiras v argentinské Cordobě). Kulaté tělo o Ø až 7 cm má šedo až tmavozelenou pokožku, Na oválných aureolách je bělavá plst a rovné, či lehce přihnuté trny, při bázi tmavší, ke špici světlejší, červenohnědé i žlutavé, až 4 cm dlouhé. Krajní (10 - 12) jsou zhruba hřebenovitě rozloženy, uprostřed 1 - 3 střední trny. Trychtýřovité květy o Ø 7 cm jsou bílé i narůžovělé, se žlutými prašníky a bělavou čnělkou. Semena cca 1 mm velká, jsou matně tmavohnědá. Roste na kamenitých půdách nebo na skalách mezi trávou a nízkým křovím v argentinských provinciích San Luis a Cordoba ve výškách 500 až 2100 m. Snadno se množí výsevy, daří se na vzdušném, světlém stanovišti v převážně minerálním substrátu s příměsí hlíny a humusu. V létě vydatnější zálivka bez trvalého přemokření, v zimě na bezmrazém, suchém a světlém stanovišti. Je blízce příbuzné *G. monvillei* a *G. horridispinum* (2 snímky).

K úmrtí **B. E. Leunbergera** (1946 - 2010) napsal obsažný nekrolog jeho přítel Urs Eggl. B. E. Leunberger se narodil v malém švýcarské městě, během studia absolvoval roční studentskou výměnu v Portales (Nové Mexiko) při níž se nadchl pro studium biologie, zoologie a chemie. Univerzitu v Bernu ukončil diplomovou prací o závislosti vegetace na půdních podmínkách středního Emmentálska. Doktorát pod vedením prof. W. Rauha získal na univerzitě v Heidelbergu. Převážnou část svého zaměstnání prožil v Botanické zahradě a muzeu v Berlíně-Dahlemu, kde pracoval jako asistent v oddělení herbářů, pak jako kurátor sbírek tropických a subtropických rostlin. Navštívil řadu botanických zahrad a podnikl několik výprav na naleziště kaktusů v Chile a v Argentině. Zasloužil se o precizní uspořádání herbářů a o zpřesnění klasifikace rostlin v berlínské sbírce (8 snímků).

Brazílské kaktusy jsou ve sbírkách méně časté, protože vyžadují teplejší stanoviště po celý rok. Jsou však mezi nimi velmi hezké a bohatě kvetoucí druhy. Jedním z nich je ***Pierrebraunia (Arrojadoa) bahiensis*** HU 1550. Autor popisuje zkušenost se dvěma kusy nízko roubovanými na *Trichocereus pachanoi*, snášejícími přezimování při 6 °C. Po 4 letech, při výšce 20 cm a Ø 7 cm se již v únoru objevil v temeni velký počet pupat. Změnily se ve křtici květů s delší červenou trubkou a zářivě bílou korunkou. Doba kvetení se opakuje několikrát za rok. Množí se zakořeněním nebo naroubováním hlavy, pěstování ze semene je velmi zdlouhavé (snímek kvetoucích hlav).

Za novou **roubovací metodu** považuje její „vynálezce“ roubování do rozštěpu *Pereskopsis velutina*. Obvyklé nasazení a připevnění malých semenáčků je obtížné, proto u asi ročních semenáčků, tvořících kulový kořen, (např. ariokarpusů), kořínek po stranách klínovitě seřízne a vloží jej do mezery rozštípnutého výhonu podložky. Roub v něm zajistí jemným stiskem kolíčku na prádlo (snímek).

Pro členy Německé kaktusářské společnosti (DKG), kteří se chystají za kaktusy do Bolívie nebo do Mexika zřídili novou, zajímavou službu. Členové si mohou objednat speciální terénní auto vybavené proviantem, kanystry s rezervou benzínu, GPS, držáky pro kameru atd. na dvou místech (Tupiza v Bolívii a Cosihuiiriáchic v mexické Chihuahua) a případně požádat i o doprovod zkušeného průvodce. (V následujícím 5. čísle KuaSu se však čtenář doví, že tato zpráva byla jen aprílovým žertem, na který se nachytilo několik žhavých zájemců).

Doporučované kaktusy a sukulenty: ***Rebutia buiningiana*** (pochází z Argentiny, provincie Jujuy, vhodná pro volnou kulturu s ochranou před deštěm. Chladné a suché zimování vede k bohaté násadě růžovo-oranžových květů. Množí se výsevem); ***Mammillaria pondii* subsp. *maritima*** (endemicky roste při pobřeží

Pacifiku v Baja Kalifornia. Vláknlité kořeny tkví ve skalnlích škvírách. Silně odnořuje, tvoří trsy o Ø až 1 m. Na rozdíl od jiných má tento poddruh tmavé trny a jen jeden střední s háčkem. Potřebuje minerální, lehce kyselý substrát, hodně světla, v zimě sucho a chladno); **Parodia horstii** (dříve *Notocactus*, barva květů je silně variabilní, nakyslý substrát, polostín, teplo, ochrana před poledním úpalem, v chladnu a mokru kořeny uhnívají, stejně jako při dlouhém suchu. Zimovat při teplotách nad 0 °C. Přihnojení zpomalí korkovatění pokožky u paty rostliny); **Rebutia cintia** (r. 1995 ji Kníže a Říha popsali jako nový rod *Cintia knizei*. Potřebuje světlé, vzdušné místo, propustný substrát a hlubší květináč pro silný řepovitý kořen. Opatrně zalévat, roubování usnadní kulturu. Zimovat při 0 - 10 °C, krátce snese i mrazy do -10 °C); **Sansevieria concinna** (má podzemní hlízu a listy tvaru lžice. Pochází z Mozambiku, dorůstá 12 - 30 cm, voňavě kvetou již mladé rostliny. Polostín, teplota v zimě nemá klesnout pod 12 - 15 °C); **Euphorbia crassipes** (patří mezi medúzovité pryšce, roste v jižní Africe, Kapsko. Silně propustný substrát, výsluní, slabá zálivka. Zimovat suše při >6 °C. V přírodě je velká část centrálního stvolu v zemi, mívá Ø až 10 cm, celá rostlina až 20 cm. Trny na ramenech jsou zdřevnatělé zbytky květů).

MUDr. Vladimír Plesník

***Aloe ankoberensis* Gilbert & Sebsebe**

Při své zatím poslední, třetí, cestě do Etiopie jsem si vytýčil několik botanických cílů, které jsem chtěl najít a zdokumentovat. Mezi dvanácti aloemi, které jsem hledal, byla i *Aloe ankoberensis*. Protože si před každou expedicí dělám poměrně důkladnou přípravu itineráře, optimalizuji trasu a zejména sháním informace o lokalitách rostlin, pídil jsem se i o bližších údajích o této před sedmnácti lety popsané rostlině.

První zmínka o zvláště pruhovaných aloích z pohoří mezi Debre Sina a Debre Birhan pochází z roku 1966 od de Wildeho. Rostliny pozoroval v blízkosti sedla zvaného Mussolini pass asi 1 km severně od Debre Birhan. (V této lokalitě v nadmořské výšce 3000 metrů jsem pár rostlin pozoroval také.) První sběry aloí uskutečnili nezávisle na sobě Ib Friis a Ash již v roce 1974 v okolí Ankoberu, ovšem nejprve byly tyto aloe považovány za jakousi lokální formu *Aloe steudneri*. Až později, po důkladném studiu, došli Gilbert a Sebsebe k závěru, že se jedná o nový taxon.

Tedy destinace byla jasná – Ankober. Kde to ale je, ten Ankober. Můj chytřejší přítel gůgl mi nabízel informace, že se jedná o vesnici (zvanou též Gorobela), ležící asi 180 km severně (tedy asi 4 hodiny jízdy) od Addis Ababa, někde v oblasti u Debre Sina.

Historicky se jednalo o nesmírně zajímavé městečko. Amharský vládce Ammehayes, který vládl v polovině 18. století autonomní oblasti Severní Shewa (království Shoa), ustanovil Ankober hlavním městem regionu. Hlavním sídlem byl Ankober až do konce 19. století, kdy král Menelik II. přesunul hlavní město pod pohoří Entoto (dnešní Addis Ababa). V Ankoberu se přesto odehrávaly všechny významnější rozhovory mezi Menelikem II. a představiteli Itálie, Francie a Británie a také se zde Menelik II. oženil s Itegue Taytu. V současnosti žije v Ankoberu asi 2000

obyvatel. Hlavními lákadly jsou stále funkční historické kostely a překrásné krajiny horstev Emmemihret, Fiqre Gimb a Gorgo.

Hlavní silnice, která je nyní v poměrně dobrém stavu, vede až do Debre Birhan. V tomto městečku se odbočí na neudržovanou, prašnou a značně zdevastovanou cestu, klikatící se horami v nadmořské výšce okolo 2900 metrů. Po hodině jízdy se vystoupá do horského průsmyku s poetickým jménem Kundi, který protíná pohoří ve výšce 3500 metrů. Zde stojí zato na chvíli zastavit, neboť se cestovatelům naskýtá překrásný výhled na fotogenickou část Rift Valley. Po dalších přibližně 25 km se dojede do horské vesnice – Ankober. Ovšem, co zde? Kam se vydat? Z popisu je jasné, že rostliny rostou na skalách. Ovšem celé okolí je skalnaté. Pokusil jsem se tedy dotázat domorodých obyvatel, ale s angličtinou tady člověk moc nepochodí. Zkusil jsem tedy pár slovíček amharsky, s otázkou, kde roste „e reet“ – to je amharsky „aloe“. To už domorodci pochopili a nasměřovali mě k významnému centru – Ankober lodge. Aloe zde rostly, ale zklamáním pro mě bylo, že se jednalo „pouze“ o *Aloe debrana*. Okolo ale krásně kvetly početné populace *Kniphofia foliosa*. Nevzdávám to a ptám se dále. Místní mě posílají na skalní zlom jihovýchodně od Ankoberu. Zase neúspěch, pouze debrany. Už to téměř vzdávám, ale při zapisování GPS si uvědomuji fakta. Vždyť jsem ve výšce 2700 metrů a ankoberensisky rostou ve třech kilometrech a výše. Musím zpět do kopců a na východ orientované skály. Vracím se asi 7 km severně od Ankoberu. Cesta zde prochází pod vrcholem pohoří, obracím se tedy na východní stranu masívu, kde na skalní hraně nacházím první exempláře *Aloe ankoberensis*. Ano, jsem správně, nadmořská výška je 3020 metrů a zde začínají růst.

Roman Štarha (www.aloes.wz.cz)

Miroslav Knesl slaví 85 let

Jestli je možné někoho zařadit mezi naše kaktusářské legendy, tak je to Miroslav Knesl z Vážan nad Litavou, který pěstuje kaktusy už několik desetiletí. V nedávné době jsme u něj byli párkrát na zájezdě, dokonce celým autobusem. I pro takový počet lidí se vždy najdou nějaké kaktusy z přebytků na prodej.

V dubnu letošního roku oslavuje pan Miroslav Knesl významné jubileum 85. let, značnou část svého života zasvětil pěstování kaktusů. Prakticky kaktusy pěstují společně s manželkou Olinkou, která v březnu oslavila 83 let. Do důchodu pracoval Miroslav jako řidič autobusu a občas přivezl domů své manželce Olince pro potěšení nějaký kaktus. Posléze kaktusů přibývalo a počet kusů se rozrostl v pěknou sbírku. Nezbyvalo nic jiného, než pro kaktusky postavit skleník, nakonec je skleníků několik. Do skleníku na střeše se chodí po schůdkách a k dalším skleníkům do prudkého svahu. Obdivuji, jak to všechno zvládají, běhat do konce jako za mlada. Manželé Kneslovi jsou vynikající pěstitelé, kteří vysévají semínka, pikýrují semenáčky a své pěstitelské přebytky prodávají případným zájemcům.

Aby se Miroslav Knesl v důchodu nenudil, pořádal pro své bývalé spolupracovníky, spoluobyvatele, ale i kamarády kaktusáře, dovolené u moře. Vše začalo v devadesátých letech, kdy se začalo cestovat za hranice. Pořádání zájezdů ukončil ze zdravotních důvodů někdy po roce 2000, kdy ještě plánoval cestu na Kanárské ostrovy. Určitě jsem nebyl sám, kdo s Kneslovými strávil příjemnou

dovolenou u moře. Vzpomínám na příjemné zážitky z Itálie, Řecka, Chorvatska a jiných míst, v některých zemích jsem byl i několikrát. Kaktusáři se scházeli u vody, aby mohli diskutovat o pěstování svých pichlavých miláčků. Dodnes rád vzpomínám na chvíle, kdy jsme po ránu čistili zuby slivovicí a večer zpívali za stanem u skleničky dobrého moravského vína. Zážitků bylo podstatně více, prostě jsme prožili nezapomenutelné chvíle se skvělými přáteli.

Za všechny kaktusáře bych jim chtěl popřát milým jubilantům do dalších let neutuchající nadšení a elán, jakým disponují, ale hlavně hodně zdravíčka, štěstí a rodinné pohody. Pokud budete mít cestu do Brna, zastavte se ve Vážanech nad Litavou, kde budete mile vítáni, nejlépe po telefonické domluvě na čísle: 776823188. Jak se říká, kdo nebyl u Kneslů, není kaktusář, já tam vždy rád zavítám.

Olinka a Miroslav Kneslovi hostí své návštěvy na malém dvorku, nad kterým se tyčí skleníky

Opustil naše řady

Milan Tůma

(10. 5. 1942 – 5. 3. 2014)

Jsou období, kdy se mám dostávají do rukou jen smutné zprávy. Minulý měsíc jsme se rozloučili s bývalým předsedou KK v Ostravě MUDr. Plesníkem. O měsíc později odešel do kaktusového nebe další náš bývalý předseda pan Milan Tůma ve věku 71 let. V květnovém čísle Ostníku 2012 byl obsáhlý článek o životě Milana Tůmy u příležitosti jeho 70. narozenin. S pěstováním kaktusů začínal hned po vojně, nejprve na okně a později v malém akváriu. Pracoval jako řidič z povolání, kde cestoval po celé republice. V roce 1967 si postavil na zahradě u sestřenice skleník v Dobroslavicích. Od roku 1968 se stal členem Ostravské kaktusářské organizace, kde byl v roce 1975 zvolen do výboru ZO jako zájezdový referent. V dalších letech zastával funkce jednatele a předsedy, byl vynikající organizátor. Navázal kontakty a spolupráci s kaktusáři v bývalé NDR, kde jsme měli v osmdesátých letech několik výstav kaktusů. V roce 1985 se vzdává ze zdravotních důvodů všech funkcí, avšak členem stále zůstává. Prodělal několik operací, ale před dvěma a půl rokem jej postihla mozková příhoda, která ho upoutala na vozík. Ostravští kaktusáři ztrácejí dalšího dobrého kamaráda, organizátora a pěstitele, který velmi dobře propagoval Ostravské kaktusářství v republice i zahraničí. Nikdy nezapomeneme.

Čest jeho památce!

Milan Tůma a jeho skleníček s prvními kaktusy

vlevo: přátelé z Německa manželé Jutta a Jürgen Kracht, vpravo: s Jindřichem Pospíšilem

Werner J. Uebelmann-Frick
(16. 3. 1921 - 1. 3. 2014)

Jsou dobré dny a jsou špatné dny. Špatný den byl, když jsem se dověděl během pěti minut dvě smutné zprávy. Ještě jsem se nevzpamatoval z informace o ztrátě našeho bývalého předsedy Milana Tůmy a další telefonát mi sdělil, že odešel 1. 3. 2014 Werner Uebelmann ze Švýcarska, který by se za několik dnů dožil 93 let. Pod označením HU (Horst-Uebelmann) se zde objevilo v sedmdesátých letech spoustu semen i rostlin, především z Brazílie. Byla to velká móda teplomilných kaktusů, které se ještě u starších členů ve sbírkách nachází dodnes. Ovšem největší kaktusová bomba byla, když byl objeven a popsán nový rod, který byl popsán na počest Wenera Uebelmanna. Kdo by nechtěl mít ve sbírce zástupce nového rodu *Uebelmannia*, zvláště když jsou to nádherné rostliny. Já se touto kaktusářskou legendou setkal dvakrát. Jednou na přednášce v Kroměříži a po druhé na setkání gymnofilů v Eugendorfu, odkud je i následující fotografie. Kaktusářská veřejnost ztrácí nezapomenutelnou osobnost, která pro propagaci kaktusářství udělala maximum. Budiž mu země lehká.

Čest jeho památce!

Poznámkový notes 2012 – 8.

KL deník z velkého vandru po Chile a Argentině 1. 1. 2012 – 3. 2. 2012

27. 1. 2012 – pátek

Vstáváme ještě před svítáním, krásná obloha s červenými mráčky v dáli, zpěv ptáčka, prostě radost z čisté přírody. Už od rána kolem přelétají „vrtulníky“, jsou to nějácí velcí brouci, něco jako u nás chrousti. Vyrážíme do vesnice ALTAUTINA a

hned nad ní jsou pěkné skalky. Lokalita je pěkná, celkem dost rostlin, ale zralá semena nejsou (bod 122). Var. *altautinensis* má mít ostřejší žebra a tmavší trny, já v tom nevidím větší rozdíly. Projeli jsme QUESTA DE ALTAUTINA, našli jsme na skalách další gymna, ale už ne v takovém množství jako nad vesnicí. Sjíždíme z kopců po asfaltce, v horách byly jen prašné cesty. Projíždíme VILLA CURA BRODERO a vjíždíme do MINA CLAVERO. Jsou to dvě velká města, rozdělena řekou na dvě části, takže to vypadá jako jedno velké město. Všechno je zaměřeno na turistiku, přes cestovky, ubytování, nabídky upomínkových předmětů, stravování atd. Navštívili jsme nad městem „kaktusovou zahradu“ známého pro nás pěstitele, kterého jsme navštívili před pár léty. Dali jsme mu na památku pár našich odznaků, butonů a koupil jsem si od něj knihu od Kieslinga – Flora v San Juan za 600 peso. Pak jsme se vraceli zpět pro benzín a opět vyrazili za kaktusy na lokality. Směrujeme znovu do hor, tentokrát CUESTA DE BROCHERO. Přejezd nebyl nějak vysoký, hned jsme jeli zase po rovině. Přijeli jsme do TANINGA a jeli kousek dále za řeku, nafotili jsme *Gymnocalycium intertextum moserianum*. Vrátili jsme se zpět k řece a dali si osvěžující koupel. Při návratu k autu jsme objevili další gymna *moserianum* či poměrně velké *Gymnocalycium* sp. Vyrazili jsme směr CAÑADA DE SALAS, kde jsme před lety spali v místě zvaném POZO DE PIEDRA. Roste zde poměrně variabilní *Gymnocalycium intertextum moserianum*, bohužel, nejsou žádné semena. Vracíme se zpět do SALSACATE a jedeme na sever přes SAN CARLOS, LA HIGUERA, VALLE DE SOTO do CRUZ DEL EJE. Je to další větší přesun, za další skupinou kaktusů. Ve městě jsme nabrali benzín, Martin a Petra si šli vybrat do bankomatu peníze a pokračovali jsme za město po Ruta 38, asi po 17 km byla odbočka vlevo na MASA. Jeli jsme dost špatnou cestou, všude byla hustá buš. Při hledání noclehu se nedalo nikde zaparkovat. Šlo by to ve vesnici MASA, která měla asi tři domky, ale na vhodném místě stál pěkně velký býk a za plotem byl ještě jeden. Jeli jsme raději dále a najednou kousek za vesnicí uviděl Martin na skále kaktus. Na první pohled si myslel, že je to nějaké akantokalycium, ale po vystoupení z auta a bližší obhlídce bylo hned jasné, že je to gymno. Bylo jich tam několik a po vystoupení na svah jich tam bylo poměrně hodně (bod 125). Kytky vypadají k hodně vytrněným *G. bicolor* jsou dost zajímavé, dokonce jsme našli nějaké plody, provizorní název *Gymnocalycium* sp. Masa. Blíží se noc, tak popojíždíme dále a ty gymna jsou i na dalších místech. V dáli je vidět zajímavá, docela holá skála, jen s drobnou vegetací, chtělo by to prozkoumat. Jedeme hledat místo na spaní. U estancie LA CAROLINA je jediné pěkné místo, tak zastavujeme a chceme stavět stany. Mezitím Petra začala vařit na večeři nějaké místní nudle, byly dobré. Za chvíli přijelo za bránou auto a řidič říkal, že tam nesmíme stanovat, že je to soukromý pozemek. Navíc se jel zeptat šéfa. Mezitím jsme pojedli, když v tom přijel i s nějakým dědkem a rezolutně odmítl stanování před branou. Vousatý děda měl americký přízvuk a mluvil dost špatně španělsky, dokonce nebyl ani tak opálený, jako ostatní místní lidé. Projíždíme vesnicí COPACABANA, ale na stanování to není. Vůbec se zde velmi špatně hledá místo a ještě za tmy, když všude kolem cesty rostou husté křoviska. Najednou Martin zastaví a vidí kousek holého místa, je to spáleniště po nedávném požáru, ale v této situaci to je jediná možnost na postavení stanů. Spáleniště už znovu zarůstá novou vegetací. Ani jsme si nedali víno a šli hned spát (bod 127). Stany se špatně stavěly, protože foukal silný vítr, ten fučel celou noc. Se stanem mi to házelo ze strany na stranu, vůbec jsem se nevyspal. Vítr se utišil až nad ránem kolem 5. hodiny.

28. 1. 2012 – sobota

Ráno nádherné slunečné, pofukuje chladnější větřík. Spáleniště ráno nevypadá tak špatně jako za tmy. Jedeme se podívat zpět na lokalitu (bod 125), ale kousek dále (bod 128), kde jsme je též viděli, jsou však stejné, rostou v červených dolících ve skalách. Jedeme zpět k místu spaní (bod 127), asi 1 km před tímto místem má Martin nějaké GPS na *Gymnocalycium* sp. Copacabana. Bez problému je nacházíme, je jich zde poměrně hodně, jsou podobné *Gymnocalycium robustum*. Za chvíli se za námi přišli podívat dva mladí lidé, kteří zde bydlí nedaleko. Ptali se co tu děláme a když jsme jim řekli, že fotíme rostliny a viděli to, tak zase odešli. Přejíždíme dále do vesničky ISCHELIN, kde se jdeme podívat do kostela a jdeme na kafičko do místní restaurace. Vesnice má 10 obyvatel. Jedeme do sousední vesnice MUSEO FADER, kde má muzeum slavný argentinský malíř Fernando Fader. Navštívíme muzeum a průvodkyně nám vše ochotně vysvětluje. Hned za vesnicí roste všude *Gymnocalycium gensei*, o 100 m dále ještě společně s *Gymnocalycium erinaceum*. Navštívíme ještě jednu lokalitu *Gymnocalycium gensei*, údajně s menšími trny (bod 131). Jedeme praškama směr SAN PEDRO DE TOYOS, kde hned u vesnice roste *Gymnocalycium robustum* a *stellatum*. Pěkné rostliny (bod 132). Přesunujeme se do DEAN FUNES, kde je pěkné balnearium se všemi hygienickými službami. Je to velké i na postavení stanů bez jakýchkoliv problému. Ještě před tím jsme se zastavili na náměstí na chladný nápoj a nákup jídla, na koupališti hráli lidé zajímavé hry, o kterých ani nevím, jaké mají pravidla, jsou to místní zápasy s míčem, ale na malém prostoru, podobné rugby. Večer je při pivečku dost příjemný, trochu se ochladilo, protože pofukuje mírný větřík. Z dále je slyšet tlumený zvuk hudby, hlavně aby nezesílila a neduňelo to celou noc, je totiž sobota a lidi se chtějí bavit. Jak kdybych to přivolal, ve 22. hodin se to rozjelo, hned kousek od nás, na plné pecky, bez přestávky až do rána do 6. hodin. Nebylo slyšet vlastního slova, chodil jsem po celém kempu a hledal místo, kde by to bylo slyšet méně, ale bez výsledku. Začala mě z toho bolet hlava, ani procházky nepomohly a to jsem chodil téměř celou noc. V 6. hodin začala auta rozvážet tanečnický a když už jsem skoro usínal, přišel správce balnearia a rezolutně chtěl zaplatit za stany, jak kdybychom včera neplatili. Už nikdy balnearium v sobotu s diskotékou, byla to nejhorší noc (bod 133).

29. 1. 2012 – neděle

Až na to, že nás vyrušil správce, je nádherné ráno, sluníčko svítí, ptáčci cvrlikají, jen v hlavě mě po nočním mejdanu stále hučí. Navíc jsem zjistil, že v autě praskla jedna láhev s vodou a vyteklo trochu na podlahu, kde jsem měl nasbíraná semínka. Bohužel se některé pytlíky namočily a tak je na stole alespoň trochu musím usušit. Mám to roztažené po celém stole, bohužel nevím, jak přečtu napsaná čísla na sáčcích. Vyrážíme o hodinu později na další lokality. Ještě se stavujeme na benzín, je tu poměrně velká fronta a jde to pomalu, na vše mají dost času. Pak už vyjíždíme směr QUILINO. Před městem zastavujeme na naší lokalitě, kde jsme byli před léty našli *Gymnocalycium prochazkianum*. Údajně prý byla lokalita zničena, my našli 14 kusů a je zde i malý dorost. Pro velké horko jsme zde vydrželi jen půl hodiny. Kolem městečka SAN PEDRO NORTE podnikáme několik výprav na lokality. Jednou z nich je místečko, kde roste velké množství *Wigginsia sessiliflora*, má zde růst i *Frailea asteroides*, kterou jsme hledali na několika místech, ale bohužel jsme je nenašli. Vyrázili jsme směr CAMINIAGA, před městečkem jsme zastavili a našli další gymna, např. *Gymnocalycium stellatum zeitnerianum* nebo *G. bicolor simplex*. Pěkné, čisté městečko nás přivítalo malým občerstvením, tak si dáváme pivečko. Je strašně horko a tak nám docela bodlo. Místní lidé nám říkali, že je zde balnearium a v dalším městě

už není. Vyrážíme dál a místní cesta nás dovede přímo balneariu (bod 138), kde cesta končí, jak by nám říkala, tak zůstaňte. Plníme přání a pro dnešek končíme, myslím si, že to nedopadne jako včera a lidi odejdou večer domů. I koupel ve vodě jen prospěje a osvěží. Vypili jsme po večeři flaštičku červeného vína a šli dohnat spánkový deficit. Udělali jsme velmi dobře, večer se vše vylidnilo, jen nás uspávaly hlasy ptáků. Rozčarování přišlo až ve 2. hodiny. Přijeli auta a motorky a začala hudba a kravál až do 7. hodin. Ještě že jsem byl už do 2. hodin vyspaný (bod 138). Dnes mi ta hudba ani tolik nevadila.

30. 1. 2012 – pondělí

Ráno ještě dohrávala poslední hudba a zpěváci se rozcházeli, možná proto, že nás viděli vstávat, vystrkujeme hlavy ze stanů a provádíme tradiční rituál. Dávám opět sušit semena, která se namočila, už jsou téměř suchá, ale pro jistotu ať neriskují, je vystavuji slunečním paprskům. Voda je velmi příjemná, ptáčci prozpěvují, lebeda, hlavně když skončila hudba ožralých zpěváků. Dochází mi můj milovaný „dadáček“, poslední vychází na zítra, musím si ho ještě vychutnat. Konec se blíží a doma ho budu mít dost. Vyrážíme směr město SAN FRANCISCO DEL CHAÑAR. Po cestě děláme několik náhodných lokalit. V jednom místě je monument, historického vítězného tažení místního vojevůdce (rok 1812). Ve městě nakupujeme jídlo a vyřizujeme telefonicky platbu auta, z které nastaly nějaké nepředvídané komplikace. Jedeme směr SAN ANTONIO a zastavujeme na několika místech, kde by mohlo růst *Gymnocalycium affine*. Našel jsem několik kusů zajímavých parazitních rostlin *Prosopache americana*, všechny však byly už suché. Stále zastavujeme na průzkum terénu, jakmile uvidíme vhodné místo. Martin přináší z jedné mise plod z miniaturní *Lobivia aurea* (VILLA OJO DE AQUA). Nic mimořádného nenacházíme. Je dost velké vedro (14.30 hodin), pofukuje sice větřík, ale teplý vzduch neosvěží, navíc se po obloze někde v dáli pohybují mráčky, jen aby to nepřineslo večerní bouřku. Už mě nebaví chodit stále po stejných gymnech, tak zůstávám v autě a dopisuji si deník. Jedeme směr SAN MIQUEL po Ruta 9. Asi 8 km za městem zastavujeme na pěkné lokalitě, roste zde na malé ploše hodně kaktusů, mám řez květu a jeden plod. Také zde je strašné horko, přišel jsem z brdku zcela s propoceným trikem, což se tak často nestává. V dáli se honí čím dál větší a černější mraky. Vyrážíme směr VILLA DEL TOTORAL. Najednou vidím u cesty velkou ceduli, poutač na balneario „LAS PEÑAS EL DIQUA“, odbočka asi 5 km (bod 142). Zajíždíme tam, vstupné 10 peso za auto. Černé mraky se rychle blíží, lidé sedají do aut a odjíždějí až na pár lidí, co sedí v hospodě. Tak jsme si sedli též a dali si pivečko. Vítr zvedá prach a mraky se točí kolem. Spadlo pár kapek a stále to hrozí deštěm. Uvařili jsme polévku, mezitím se koupaliště vylidnilo. Netrvalo dlouho a začalo lít jako z konve, bouřilo téměř celou noc, blesky lítaly, ale auto to jistilo. Zalehl jsem do auta a pozoroval blýskání ze všech stran. Přestalo až nad ránem, kde se brzy začalo vyjasňovat.

31. 1. 2012 – úterý

Mraky se stále tetelí, ale vítr je pomalu roztrhává. Za chvíli vykukuje sluníčko. Po sbalení věcí vyrážíme dále za kaktusy, ty jsou hned kousek u cesty (bod 142). Přejíždíme menší přesun přes široké údolí, jedeme kolem pěkných skal, po dešti vše mokré, ale ne zničené, jako u FIAMBALA. Prakticky jsou všechny cesty průjezdné, začíná být dusno a v dáli se opět objevují černé mraky. Zatím to nevypadá na dešť. U LOS MIQUELOS zastavujeme u velkých skal, kde roste *Gymnocalycium gensei*, *Notocactus submammulosus* a další druhy kaktusů. Jedem přes kopce a všude roste to stejně pěkné *gensei*. Krásná krajina s většími kopci, plné skal, dokonce zde byla

cedule: 400 ha na prodej. To by byla dobrá zahrádka. Bohužel je to daleko od domova. U potoka opět Martin zastavuje, pere semena, na koupání to ani není. Obloha se zcela zatáhla a fouká vítr, takže je celkem příjemné klima, rozhodně lepší, než včerejší vedro. Zastavujeme na několika lokalitách kolem ONGAMIRO a po 15 hodině sjíždíme z kopců, zajíždíme do města LA FALDA, kde Martin slibuje už týden parilladu s pořádným biftekem. Prakticky zde zastavujeme při každé návštěvě města. Při sjezdu z hor, je to po asfaltce do LA FALDA ještě 37 km. Oblékli jsme si sváteční oblečení do luxusní restaurace, když jsme přišli do parillady, bylo zavřeno a žádná další v okolí nebyla, nabízeli jen pizzu, to jsme se nemuseli převlékat. Jedeme zpět na kraj města, kde jsme viděli několik parillad, třeba ještě budou mít kus flákoty. Když jsme konečně našli hospodu kde vařili, tak zrovna měli po šichtě, kuchař se povaloval někde na rohu hospody a nějak se neměl k činu. Začínal zase až večer. Nakonec se nechal přesvědčit a udělal kuřecí kapsu se šunkou, náplní a sýrem, bylo to pěkně nazdobené a velmi chutné. Asi to bylo poslední kuře, co běhalo po dvoře. Vrátili jsme se zpět do města na nějaké nákupy. Stan s artesany byl opět zavřený, otevírací doba od 19. hodin do 1. hodiny ranní. Prostě se tu žije jinak, díky dennímu vedru se život přenáší do nočních hodin, odpoledne jsou obchody a vše zavřené. Jen některé obchůdky s upomínkovými předměty byly v provozu. Než jsme je obešli, bylo 19. hodin. Po projití stanů jsme jeli hledat už po 20. hodině nějaké spaní. Nedaleko je kempink, tak zde zajíždíme. Vypadá to jako v soukromí, za pořádně vysokou cenu: auto – 50 peso, stan – 50 peso. Je to pomalu dražší než hotel. Sociálky zde jsou, ale v dezolátním stavu, hlavně, že se máme kde vyspat. Posledně jsme nemohli najít žádné místo. V noci bylo pod mrakem, já spal v autě, ušetřili jsme 50 peso za stan. Nedaleko u cesty teče řeka, nebo co to je (bod 147). V noci byl klid, jen v kempu svítila světla, konečně jsem se dobře vyspal.

1. 2. 2012 – středa

Vstáváme v 7. hodin, všude klid, obloha pod mrakem, ale následně se během půl hodiny zcela roztrhala, vybarvila se do modra a sluníčko začalo intenzivně pražit. Vypral jsem si prádlo na cestu, ať nejedu jako prase, zítra totiž už odlétáme, tak ať to během dne uschne. Dadáčka už nemám – došel, Petra mi dala dobrý zelený čaj. Chystáme se na cestu a zakončení celého našeho výletu. Vyrázili jsme po ní cestou hned za městem a postupně dorazili až na CASCADA DE OLEAN, kde jsme se šli podívat na krásné vodopády a kostel svaté Barbory, kde před lety měli slavnost místní lidé v krojích. U vodopádů rostly nádherné velké *Gymnocalycium monvillei* ve velkém množství, ale semena nebyla. Sjeli jsme z náhorní plošiny na hlavní cestu Ruta 38 a dojeli do města COSQUIN. Je to poměrně velké město zaměřené na turistiku. Vyhledali jsme hned u cesty pěknou parilladu, jelikož byla asi 1. hodina, tak bylo otevřeno. Dali jsme si konečně velmi dobrý biftek, rajčatový salát + salátová mísa a nějaké doplňky, které ani nevím, co byly. Vše bylo velmi dobré, masíčko měkké, pivečko na zapití, tzv. závěrečné papáníčko. Pokračovali jsme dále směr město CORDOBA, kde je nedaleko poměrně velká přehrada s mnoha místy na kempování. Je poměrně brzo, něco po 14. hodině a tak se jedeme do jednoho podívat. Abych řekl pravdu, už se mi dále nikam nechce, Martin by stále ještě někam vyrazil za kaktusy, ale já potřebuji sušit mikinu a provětrat semena. Jdu se okoupat do vody, která je celkem osvěžující, má nahnědlou, rašelinovou barvu (místo kempu bod 150). Kemp stál méně než předešlý (jen 30 peso za osobu) a navíc byl lépe vybavený než předešlý. Naše auto vypadá z cest zcela zablácené a tak by to chtělo trochu z vrchu očistit. Po slunném poledni se kolem 15. hodiny začínají objevovat černé mraky. Pomalu se zvedá vítr a mraky se rychle blíží, zatím se však točí jen

kolem. Správce balnearia mám říkat, že si můžeme postavit stany pod stříšky, které jsou zde nastavené pro případné návštěvníky. Jestliže zde odpoledne bylo pár lidí na koupání, tak večer zde už nikdo nebyl. Na večer se jdeme se projít kolem vody. Mraky se trochu trhají, ale pro jistotu využíváme nabídky správce a stavíme stany pod stříšky. V noci nepršelo, jen psi a ptáci nás chvílemi rušili. Po půl noci zde zakemponovalo ještě jedno auto, ale jinak se spalo dobře.

2. 2. 2012 – čtvrtek

Poslední teplé ráno, sluníčko se k nám přes koruny stromů jen špatně dostává. Balíme důkladně věci, aby přežily zpáteční cestu, nepoužitelné vyhadzujeme, aby kufr nebyl příliš těžký. Do CORDOBY je to asi 50 km, krásnou cestou, která vede údolím kolem řeky, se spoustou zatáček. V 11. hodin máme na letišti předat auto zástupcům autopůjčovny. Kličkujeme přes město, avšak na letišti přijíždíme včas a dokonce s malým předstihem. Za chvíli se objevují naši známí, předání auta proběhlo bez problému. Zůstalo nám několik peso a tak je ve stejné směnárně jako na začátku cesty měníme zpět na dolary. Je zajímavé, že po nás chtěli doklad, že jsme peníze měnily v Argentině. Naštěstí jsem měl hned po ruce všechny papíry z příletu, nic jsem nevyhodil a nyní se daly rychle najít a použít pro výměnu peněz. Odlet letadla byl až pozdě odpoledne do SANTIAGO DE CHILE a odtud 13 hodin do MADRIDU a další tři hodinky do PRAHY. Přímé lety z CORDOBY do MADRIDU byly zrušeny, takže se let trochu časově protáhnul. Nechali jsme si zabalit zavazadla do folie, která vše zpevní a dochází k menšímu riziku poškození. Odbavení proběhlo bez problému, přestup v SANTIAGO DE CHILE také a následoval dlouhý, nekonečný let do EVROPY.

3. 2. 2012 – pátek

Noční přelet oceánu je velmi únavný a každý ho řeší jinak. Většina lidí spí, ale mě to nějak v letadle nejde, snažím se alespoň trochu podřimovat. Sem tam dostaneme v letadle nějaké občerstvení a před polednem přistáváme v MADRIDU. Na přestup do PRAHY máme dost času a domů už letíme českým letadlem ČSA. V PRAZE se čekalo dost dlouho, než vyložily zavazadla. Po rozloučení se svými spolucestujícími, mi jel za 5. minut přímý spoj AE za 60.- Kč na Hlavní nádraží, což bylo skvělé spojení. Šťěstí jsem měl i na nádraží, během dvaceti minut mi jel do OSTRAVY vlak. Ve vestibulu bylo spoustu lidí a já se mezi nimi prodíral se dvěma zavazadly. Po zakoupení jízdenky jsem dojel Pendolinem do OSTRAVY po 22. hodině, kde mě už čekala manželka s autem. Ještě že tak, neboť velký teplotní rozdíl bych asi nepřežil. Když na to vzpomínám, tak je mi ještě teď zima.

Dokončení - Lumír Král

Symposium v Praze

Dne 29. 3. 2014 proběhlo v Praze - Tradiční 28. jarní symposium. Kromě zahraničních přednášejících z Německa (Dr. Harald Jainta (SRN) - Litopsy v přírodě, Ute a Hans Fröhningovi (SRN) - průřez zajímavými rody kaktusů, znovu Ute a Hans Fröhningovi - *Asclepiadaceae* fantastické obrázky na 3D, na závěr přednášel náš člen Ing. Jaroslav Vích o rodu *Wigginsia*. V průběhu přestávek probíhala diskuse mezi přáteli, kteří si po zimní přestávce měli určitě co říct.

Informace

- **5.5.2014** – členská schůzka s přednáškou – Ivo Židek: Madagaskar 2012
- **2.6.2014** – přednáška Lumír Král – Patagonie 2013, 1. část
- **11. - 13. 4. 2014** – tradiční setkání gymnofilů v Eugendorfu
- **2. - 4.5.2014** – setkání kaktusářů v Polsku, Ustroń-Jaszowiec "Globus", nedaleko za hranicemi
- **16.-18.5.2014** – Otvírání sezóny ve Dvoře Královém n. L.
- **30.5. - 1.6.2014** – zájezd do sbírek na Plzeňsko
- **4. - 6.6.2014** – výstava kaktusů ve Stanici přírodovědců
- **27. - 29.6.2014** – Pobeskydí 2014 (21. mezinárodní setkání kaktusářů ve Frýdlantu)
- **29. - 31.8.2014** – Setkání gymnofilů 2014 v Havířově, hotel Rudolf
- **31.5. - 8.6.2014** – výstava kaktusů v Brně, Zahradní centrum Čtyřlístek, Brno - Bystrc (u mostu), od 9 do 18. hodin.

- Aktualizované informace najdete na internetových stránkách Klubu: **www.pavko.cz/kko**
- Informace na naše www stránky zasílejte administrátorovi na e-mail: **klouda@iol.cz**
- Informace také na osobních stránkách předsedy: **www.lumirkral.webnode.cz**
- Schůzky pěstitelů kaktusů a jiných sukulentů s promítáním obrázků a přednáškou se konají **každé první pondělí v měsíci** (mimo letních prázdnin) v 17. hodin, ve **Stanici přírodovědců v Ostravě-Porubě** (Čkalovova ulice, u zimního stadionu). Přijďte mezi nás.
- Informace týkající se činnosti Klubu kaktusářů v Ostravě i příspěvky do Ostníku zasílejte na adresu předsedy: **lumir.kral@seznam.cz**

Akce skalničkářů Adonis Ostrava

- **3. - 5. dubna 2014** výstava klubu skalničkářů ADONIS se koná ve Stanici mladých přírodovědců v Ostravě-Porubě, Čkalovova ul., čtvrtek a pátek od 9 - 17. hodin v sobotu od 8 - 13 hodin.
- **29. - 30. dubna 2014** další výstava klubu skalničkářů ADONIS, úterý – středa, od 9 - 17 hodin.
- **3. - 4. května 2014** zájezd skalničkářů ADONIS, odjezd od DK Vítkovic 6.30 hod. Program zájezdu skalničkářů: návštěva skalek v Bratislavě u pí. Botloové a pí. Rovné. Prohlídka Botanické zahrady v Bratislavě. Ubytování v pensionu Hviezda v Bratislavě. 4.5.2014 Návštěva skalky a prodejny p. Rotha v Kremnici, skalky p. Tolnaye a bratrů Kuchárových v Žilině. Cena zájezdu 1000.- Kč Přihlášky přijímá p. Kupka tel. 603516816.

Adresy autorů:

Král Lumír, e-mail: lumir.kral@seznam.cz
MUDr. Plesník Vladimír
Ing. Michal Rec, e-mail: michal.rec@carciton.cz
Roman Štarha (www.aloes.wz.cz)

OBSAH – DUBEN 2014

Z naší činnosti	50	Opustil naše řady - Milan Tůma	56
Obrázky našich členů	50	- Werner Uebelmann	57
Z literatury	51	Poznámkový notes 2012 - 8. část	57
<i>Aloe ankoberensis</i> Gilbert & Sebsebe	53	Symposium v Praze	62
Miroslav Knesl slaví 85 let	54	Informace	63

OSTNÍK

Vydavatel: Klub kaktusářů v Ostravě, duben 2014

Šéfredaktor: Lumír Král, O. Synka 1815, 708 00 Ostrava – Poruba, tel.: 605058070.

Objednávky a distribuce: Ing. Skoumal Vladimír, M.Bayera 6038, 708 00 O.-Poruba, mobil: 724137021

Thelocactus conothelos Zaragosa Siberia, *Echinocereus triglochidiatus*

Ferocactus potsii, *Mammilopsis senilis*

Astrophytum asterias hybrid lososový květ, *Uebelmannia pectinifera*
Všechny snímky na zadní straně nafotil ve své sbírce Ing. Michal Rec